

Ell, al refugi, i ella, mestra d'escola

FRANCESC MONZÓ

■ L'Eduard i la Núria fa un any que són al refugi de Lles

LLES DE CERDANYA
FRANCESC MONZÓ

L'Eduard i la Núria són els responsables del manteniment del refugi que el Club Muntanyenc Sant Cugat té al Cap-de-rec, a Lles de Cerdanya, ja en ple Pirineu i en un dels paratges més bells de la serralada. Ara fa un any que van arribar al refugi i malgrat que a vegades l'indret és massa solitari, diuen que s'hi troben bé.

-Eduard, quina mena de gent ve al refugi?

-Aquí al Cap-de-rec, hi ve tota mena de gent, però és curiós que cada època de l'any té la seva gent característica. A l'hivern i entre setmana vénen, principalment, escolars i grups nombrosos que fan estades per aprendre a esquiar. Els caps de setmana vénen, sobretot, esquiadors.

A l'estiu la cosa canvia i, fins al refugi, hi arriben excursionistes, moltes famílies amb criatures, i darrerament, com que s'ha posat de moda, arriben molts practicants de bicicleta de muntanya.

La Núria també és una de les mestres de l'escola pública de Lles de Cerdanya, i les activitats pròpies de la docència no li deixen gaire temps per avorrir-se.

-Núria, no et sents massa sola a vegades, a gairebé 2.000 metres d'alçada?

-En alguna ocasió sí que et trobes com aïllat del món, però a nosaltres ja ens agrada. Tant a l'Eduard com a mi, ens agrada molt la muntanya i

«Ens agrada molt la muntanya i la solitud. A més a més, tenim els nostres fills, què més volem?»

també ens agrada la solitud. A més a més, tenim els nostres fills. Què més volem?»

En un lloc visitat contínuament per tota mena de gent era inevitable que succeïssin anècdotes ben curioses.

-Recordeu algun fet que us hagi quedat a la memòria per la seva curiositat?

-Sempre passes coses i a vegades no gaire agradables, per exemple, que algun vailet es perdi per aquestes muntanyes. Afortunadament això no passa gaire sovint.

Però com a fet curiós, recordem el dia en què el nostre gat va seguir uns excursionistes fins a la tossa plana de Lles, a gairebé 3.000 metres d'alçada.

Ja és habitual que en Thor, el nostre gos, acompanyi els excursionistes fins al cim de la tossa, però el gat no ho havia fet mai, i de ben segur que no hi tornarà perquè en els darrers trams van haver d'agafar-lo en braços perquè el pobre estava molt cansat i a més a més feia fred.

L'Eduard i la Núria són feliços entre boscos, rierols i llacs i no s'amaguen gens ni mica de dir-ho.